

MAREC 1941

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 din, 5 lir, 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 din, 7 lir.

Blagovolite naslavlјati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček, šte. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček, šte. 1/1496.)

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, USA.

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Naše slike v bakrotisku

1. stran: Sveti Jožef, zaščitnik misijonov in varuh svete kato-liške Cerkve, prosi za nas!

4. stran: Siromašna misijonska cerkva v Afriki.

Spomin na drage umrle

† Preč. g. Franc Omerza, profesor v zavodu sv. Stanislava, Št. Vid. — Preč. P. Linus Prah, provincial oo. kapucinov, Celje. — Terezija Volč, Vrhnika. — Franc Znidaršič, Dolenja vas. — N. Sekira, Slivnica. — Ivan Pečnik, Sevnica. — Vekoslav Adamič, trg. Ljubljana. — Jera Jelar, Zadruga. — Terezija Cerar, Moravče. — Dr. Pavel Krajc, Ljubljana. — Terezija Regovec, Jesenice. — Katarina Cerar, Gradišče. — Jerica Šolar, Železniki. — Jurij Kajzer, Dobrina. — Janez Medved, Gor. Ponikva. — Franc Malovrh, Vrhnika. — Pavlina Lovrenc, Središče.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Zahvale

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, Kraljici rožnovenski, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Erazmu, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji, škofu Slomšku in Gnidoveu, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski in vernim dušam se zahvaljujejo: N. N., Idrija, za prejeto milost; M. A. za uslišano prošnjo v važni sodnijski zadevi; M. L., Bloke, za dobljeno zdravje in se še priporoča; D. M., Martinjvrh, za uslišane prošnje; N. N., Št. Vid pri Vipavi, za uslišano prošnjo; I. V. S. za uslišane prošnje; M. P. Struge, za zboljšanje zdravja in za dve srečno prestani nevarni boleznii mojih sorodnikov in se še priporoča; N. N., Sv. Venčeslav, za dobljeno pomoč v družinski zadevi in ljubo zdravje; T. S. za uslišano prošnjo in se še priporoča; M. P. I. za pomoč in najdeno reč; M. Č., Javorje, za večkrat uslišane prošnje v raznih zadevah in se še prisrčno priporoča; M. K., Srednja vas, za pomoč v denarni zadevi.

Prošnja k sv. Jožefu

O sveti Jožef ves v slavi žareč,
kot sonce na nebu med svetniki blesteč;
ponižno pokleknem, glej, tu pred teboj,
obrni dobrotno pogled name svoj.

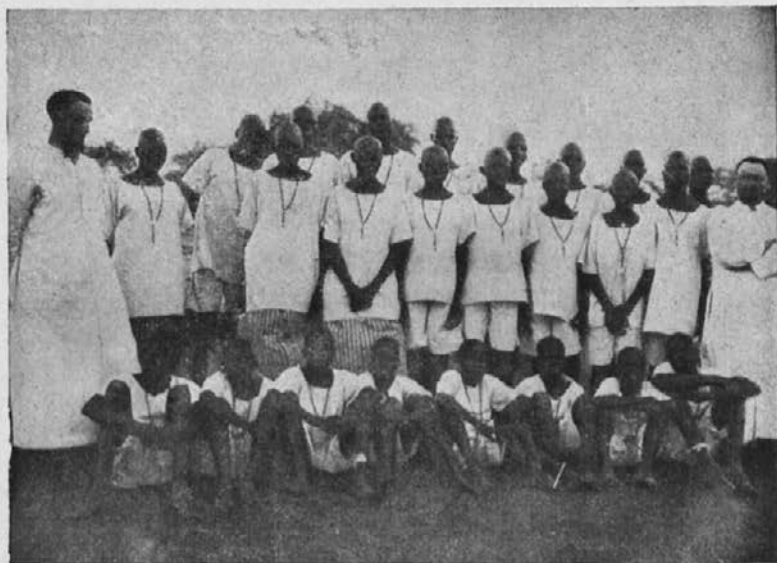
Počiva v naročju ti božji Otrok,
ki trudil zanj vestno si z delom se rok.
U levici razcvita se lilije cvet,
čistejše od tvoje še videl ni svet.

U očeh ti ljubezen, dobrota žari.
O, dobro zavedam se tvoje moči:
če bil ti pokoren tu božji je Sin,
u nebesih te uslišal Vladar bo višin.

Zato se zatekam usak dan, vsako noč,
o sveti Jožef, pod tvojo pomoč.
U težavah in dvomih, u trpljenja dneh
bom k tebi pribežal in u useh skrbeh.

In kadar se nagne življenja mi dan,
še slednjic zatekel bom k tebi se vdan.
Podpiraj tedaj me, podaj mi roko
in varno me vodi gor u sveto nebo.

Ksaver Meško

Misijonarji z novimi zamorskimi kristjani.— S ponosom so si nadeli rožne vence okrog vratu.

Bratje sv. Jožefa

Večkrat smo že pisali o zamorskih sestrah domačinkah in o tem, kako velike koristi da so za afriške misijone. Imamo pa tudi brate domačine. P. Van Overschele iz kongregacije Belih očetov v Ruandi piše o teh misijonskih pomočnikih, ki žive podobno svojemu zavetniku sv. Jožefu tiho, a delavno življenje v službi Jezusa.

V našem vikarijatu Ruanda je 32 duhovnikov domačinov in 62 domačih sester, pa tudi 48 domačih bratov, ki tvorijo kongregacijo Bratov sv. Jožefa. Naš prečastiti apostol. vikar škof Classè me je postavil za voditelja te kongregacije; zato si prizadevam, da bi ta kongregacija čim lepše uspevala.

Izmed vseh misijonskih ustanov je ravno kongregacija bratov domačinov najmanj znana. Misijoni vzgajajo zlasti domačine duhovnike, kar je vsekakor potreba; le bolj malo pa se brigajo za domače brate, in vendar so tudi ti potrebni za delo med domačimi kristjani.

Zdaj imamo štiri naselbine domačih bratov, in sicer v naslednjih misijonih: Kabgayi, Ruaza, Rwamagana in Kansi. Bratje poučujejo otroke, so mizarji in tiskarji v vi-

karijatski tiskarni in s tem mladi cerkvi v Ruandi zvesto in trajno služijo. V novicijatu je še 11 bratov, ki bodo kdaj nameščeni v že obstoječih naselbinah, ali pa bomo zanje ustanovili nove naselbine.

Kje bi se dobile dobre duše, ki bi pomagale širiti te prekristne kongregacije? Ako bomo imeli sredstva, bomo preskrbeli, da bo dobil misijon Save s svojimi 28 tisoč kristjani v domačih bratih izdatno pomoč. To bo dobro delo, ki ga ljudje morebiti ne bodo toliko cenili, pač pa Bog.

Rad bi postal mašnik . . .

P. Gautier piše iz misijona Bingerville ob Slonovi obali:

Rad bi Vas poprosil za posebno podporo, da bi mogli postaviti neke vrste pripravljalo šolo za malo semenišče. Tu je mnogo zamorčkov, ki ves dan okrog skačejo. Gotovo je med njimi tudi takih, ki bi imeli poklic za duhovski stan. Toda, ker nobeden teh ne zna ne brati ne pisati, ga niti v malo semenišče ne moremo sprejeti.

Prejšnji teden je prišel mali Rajko k meni in rekel: »Pater, vzemi me k sebi, da me boš izučil za mašnika.«

»Od kdaj pa imaš to željo?« sem ga vprašal.

»Že tri leta.«

»Ali znaš brati?«

»Bi znal, ampak tu nimamo šole. Moji starši nimajo denarja, v bližnjo šolo pa pravijo, da je pet ur daleč. A jaz bi tako rad bil mašnik.«

Je tu še mnogo dečkov, ki so iste misli kot Rajko. Zato bi jaz rad zidal šolo. Prezviseveni gospod škof mi je preskrbel prostor. Nakupil sem opeke in jo dal znositi na stavbišče. Zdaj bi rad zidal.

Od reke do misijona je en kilometer. Naročil sem kristjanom, da naj opeko znosijo od reke do stavbišča. O, kako z vnemo so se oprijeli dela! Možje, žene in otroci so znosili 30.000 kilogramov opeke na glavi. Nekatero ženo so poleg tega nosile še po enega otroka na hrbtu. Nekateri so nosili rožni venec okrog vratu in so ga molili med potjo. Neka stara ženica je tudi hotela pomagati. Nesla je nekaj opek na glavi in se pri tem opirala na palico. Res, ginjen sem bil, ko sem vse to videl.

Kristjani, ki so tako vneti, zaslužijo, da jim pozidam šolo. Prosim, pomagajte mi pri tem delu!

Prisrčno se zahvalim

za darove, ki ste jih poslali za naše semeniščnike, katehiste in šole. Po Vas naj bodo zahvaljeni vsi tisti, ki so nam v taki meri prišli na pomoč! Bog plačaj! Naši gojenci so jim zelo hvaležni, tudi jaz se bom spominjal pri sveti daritvi vseh Vaših sotrudnikov. Kako smo veseli, ko vidimo, da se množi število naših semeniščnikov in katehistov; saj bodo semeniščniki pozneje duhovniki po domačih vaseh, katehisti pa njih pomočniki. Poganski prebivalci po vaseh bodo radi sprejeli sveto vero, da bo le kdo, ki jo jim bo oznanil. Naj bi se Gospod usmilil naših zamorcev in obudil mnogo dobrotnikov, ki bodo pripravljene skrbeti za vzdržnino semeniščnika ali katehista.

Misijonski škof vikarijata Nyassa.

Vasi na koleh

Poroča p. Beillevaire, misijon Lyon, Afrika.

Bog Vam plačaj za pomoč, ki ste jo pred nekaj leti naklonili obema misijonskima postajama Zivie in Wawata. To sta danes najboljši postaji.

V Zivie je nastavljen katehist Jožef Anion, ki že izza leta 1924 tamkaj deluje. Vzgojil je že veliko kristjanov. Ob začetku je bilo komaj dvajset kristjanov, danes jih je preko 450 brez teh, ki od drugod prihajajo. Jožef je poročen in ima tri otroke.

Wawata je kraj, kjer so vasi zelo raztresene. Tam so zamorci po večini kmetovalci in so dobrega srca. Pri njih se sveti zakon sveto drži.

Kadar v njih kapelici berem sveto mašo, puste vsa dela na polju in prihite k sveti daritvi. Vselej jih je kakih 80—100 pri spovedi in svetem obhajilu. Oskrbuje jih katehist Ludovik; pred njim pa je bil tu Moric Anensavi, ki je pozneje kot učitelj šel na drugo mesto. Sedanji katehist je družinski oče in ima tri otroke, ki jih zgledno vzgaja. Pri ljudeh je splošno priljubljen.

Zdaj pa me čaka novo delo drugod. Več tisoč ljudi, ki so ob času zadnje vojne zbežali iz Dahomeya, se je naselilo ob močvirnatih obalah jezera Nokue in so si tu zgradili kočje na koleh. Tako je nastalo osem vasi, ki spadajo v delokrog našega misijona. Nekatero štejejo 1500

Takele hišice na koleh postavljajo zamorci v Dahomeju.

do 2000 in še več prebivalcev. Doslej sem bil navezan le na lastno pomoč. Zadnjič pa mi je obljubil naš škof msgr. Parisot, da mi bo poslal vikarja. Da bova mogla ljudem blizu, bova potrebovala motorni čoln. Ali bi mi mogli tudi sedaj pomagati, da dovršim delo, ki je tako potrebno in mnogo koristi obeta? Ljubi Bog bo pomagal in povrnil vsem, ki bodo k temu dobremu delu pripomogli.

Kako hrepene po Kristusu

Poroča škof msgr. Danijel Junqueira C. S. Sp., apostol. prefekt v Kubango, Angola.

Praznik sv. Jožefa v misijonu Quipeio.

So prazniki, ki jih ne boš nikdar pozabil, tako močnen vtis so nate naredili. Tako je tudi s praznikom sv. Jožefa, ki sem ga l. 1939. doživel v misijonu Quipeio.

Že mesec poprej je misijonski predstojnik p. Jožef dal oznaniti vsem kristjanom v okolici, da bo letos na praznik sv. Jožefa slovesna služba božja in sv. birma. Že tri dni pred praznikom je bilo videti dolge vrste žená in mož, ki so prihajali s košarami, napolnjenimi z živili, skozi gozdove v misijon Quipeio.

Čeprav je bila deževna doba, je bilo te dni prav lepo vreme, tako da so množice, ki so prišle na slovesnost, lahko posedle kar na prostem. Treba je bilo napraviti izkušnjo za birmo, se vpisati pri misijonarju in iti k spovedi. Vse to je trajalo kake 3 dni.

Na praznik zjutraj so bile tri sv. maše in je bilo mnogo ljudstva pri sv. obhajilu.

Ob 9 se je začela slovesna služba božja na prostem, ker bi niti četrtnina ljudi ne mogla v cerkev, čeprav je cerkev prostorna. Na verandi misijonske hiše je bil napravljen umetniški oltar s tabernakljem za presv. Rešnje Telo in s tronom za monštranco, ko se bo izpostavila pred blagoslovom koncu maše.

Vsa okolica je mrgolela od množice ljudstva. Vsi so mirno vztrajali do konca, čeprav je bila vročina neznosna. Zamorski semeniščniki, ki so tudi prišli k slovesnosti, so navdušeno prepevali.

Po evangeliju sem pridigoval v portugalskem jeziku. P. superijor je imel govor v zamorskem jeziku o sv. Jožefu. Po sv. maši smo izpostavili najsvetejše in podelili sv. blagoslov.

Nato so ljudje posedli v senco, da se okrepčajo. Hrane so prinesli s seboj za 4 do 5 dni, čeprav so revni; saj hrana zamorca je kaj preprosta.

Popoldne so se ljudje razdelili v dve skupini in se pripravili za sv. birmo v misijonski cerkvi. Najprej so bile na vrsti žene, potem možje. Občudoval sem red in pobožnost, ko so možje in žene pristopali k oltarju, da prejmo zakrament sv. birme. To pot sem prvič birmoval, in je bil to res lep začetek. Birmancev je bilo 1119.

Misijon Quipeio je bil ustanovljen šele leta 1933., a šteje že 20.240 katoličanov, 3840 katehumenov, 270 zunanjih šol z 270 zamorskimi katehisti. In za vse te ljudi in za vse šole imamo samo 2 misijonarja, ki kar omagujeta pod težo bremena.

Velika noč v Kuondo.

Kdor je o Veliki noči v Angoli, v naši prefekturi Kubongo, najbolj vidi, kako nam manjka duhovnikov. Od vseh strani mi kličejo duhovniki: »Kako naj sami spovedo toliko ljudi...«

Če si pobožno navzoč pri sveti maši, pomagaj ubogim dušam v vicah na najizdatnejši način.

Zamorci žagajo deske za novo cerkev — kar na roko.

Zamorski rod Bimbundo je posebno dovezeten za sv. evangelij. Le škoda, da misijonarjev tako zelo primanjkuje, da bi vse te ljudi poučili v veri in jih pripeljali h Kristusu. Od vseh pastirskih obiskov, ki jih napravim po svoji prefekturi, pridem domov pod vtisom: treba bo še mnogo novih misijonov, da bomo mogli te ljudi, ki tako hrepene po resnici, pripeljati k Bogu. Toda, kako to doseči, ko nimamo niti za sedanje misijone dovolj misijonarjev? To me navdaja s skrbjo, ker kdo vé, ali bodo ti zamorci, ki danes tako zelo hrepene po pravi sv. veri, po desetih ali dvajsetih letih še tako dovezetni za nauk Jezusov.

Na Veliko soboto sem dobil od predstojnika misijona Kuando pismo s sledečo vsebino: »Prevzvišeni! To leto je prišlo mnogo več kristjanov kakor prejšnja leta. Samo jaz in p. Vau den Hout sva tu. Vse dni velikega tedna sva spovedovala brez oddiha. Ne pretiravam, ako rečem, da je vsak spovedal vsaj 3600 ljudi. Misijon kar mrgoli kristjanov in poganov. Ker pogani radi gredo s svojimi krščanskimi sorodniki v misijon, se ob takih slovesnostih tudi ti vnamejo za sv. vero. Jutri bi rad, da bi bila slovesna služba božja, a sva samo 2 duhovnika.«

Takoj sem vedel, kaj želi. Hitro sem sedel v avto in brat Avguštin je šofiral. Do Kuando je le 60 km, torej se z avtom kmalu pride.

Bilo je ob 6 zvečer. Nebo je bilo prepreženo z oblaki. Na obzorju se je bliskalo, da je bil gozd na prečuden način razsvetljen. Ko sva privozila do male vasi Tšisala, se je vlila ploha. Mislil sem, da bo avto zaplul v vodo kakor Noetova barka. V popolni temi sva vozila skozi mestece Nova Lisboa. Ulice so bile vse pod vodo. Brat Avguštin pa je bil spreten vozač in je prejadral tudi te nevarne kraje.

Med Novo Lisboa in misijonom sva prehitela več ljudi, ki so šli na slovesnost in veseli prenašali težave pota. Nekateri so bili celo slekli obleko, da so jo pregrnili čez košare in tako obvarovali jestvine pred mokroto.

Ko sva dospela v misijon, so bile verande, šole in dvorane in skednji že zasedeni od ljudi. Ženske so se zatekle k sestram, možje k patrom. Veselo so prepevali do polnoči.

Velikonočno jutro je bilo jasno in hladno: res pravo vstajenje! Misijonska cerkev je bila že polna žená, ki se je zanje brala prva sv. maša; za može je bila druga. Zbranih je bilo do 2000 zamorskih žen, ki so prepevale vso mašo. Sv. obhajilo je trpelo eno uro. Tudi moških je bilo pri drugi maši nekako toliko. Ob pol 10 je bila slovesna služba božja vpričo 10.000 kristjanov. Ob sklepu blagoslov z Najsvetejšim.

O p. urednika: »Res žetev je velika, a delavcev malo. Prosite torej Gospoda, da pošlje delavcev!«

Vsaka sveta maša, pri kateri si pobožno navzoč, kliče zate odpusčanje pri božji pravičnosti.

Pridi sem k nam

Poroča p. Demont, S. C. J., vikarijat Aliwal, Južna Afrika.

Lepo popoldne je bilo. Odpravim se na neko misijonsko postajo učit zamorčke katekizma. Kako se začudim, ko dobim tam moža, ki me v imenu vaškega poglavarja povabi v neko vas visoko gori v gorah. Spotoma sem moža vprašal, kje je njegova domačija; pa mi je povedal, da stanuje za prvo večjo pečino tam zadaj. Jaz pa sem dotlej mislil, da tam sploh ni človeških bivališč. Tako se mi je zgodilo kot nekoč apostolu Pavlu, ki je stal ob obalah Troje in je v prikazni zagledal macedonskega moža, ki mu je od daleč klical: »Pridi sem k nam!«

Hitel sem, da pridem še tisto popoldne k poglavarju, ker sicer bi se moglo zgoditi, da me prehitijo kak protestantovski predikant. Po dolgem času sem dospel na mesto in našel prijaznega poglavarja in njegovega sina. Imela sta svoja zemljišča in mi obenem pokazala tam poleg novo kočo, s pločevino pokrito, ki sta jo bila postavila zato, da bo šola in cerkev obenem. Hitro smo se domenili, da pošljem misijonskega učitelja z vsemi potrebnimi učili, jaz sam pa naj bi prihajal ob gotovih časih nadzorovat učenje in opravljat službo božjo.

Toda, kedaj naj začnemo? Učitelja ni moč kar s kljuke sneti; pa tudi plačati ga je treba. Ugibam sem in tja. Ali ni prihodnjo nedeljo god sv. Filipa, prvega afriškega apostola? To se mi je zdelo kakor glas z neba. V ponedeljek bi imeli prošnjo procesijo, kjer bi Boga prosili, naj pošlje delavcev v svoj vinograd. V nedeljo bo tudi začetek majnika. Ali ne bo lepo, ako Kraljici majnika poklonimo tako lep duhovni šopek? Torej, s poukom začnemo prihodnji ponedeljek! Poslal bom učitelja iz Indwe, ljubi Bog pa naj poskrbi za našo šolo. In Bog je poskrbel. Prišla je tisto soboto neka deklica v misijon Indwe, ko da jo je Bog poslal. Ta deklica je že več let kot katehistinja poučevala po šolah, bila je dobra katoličanka — torej kakor nalašč!

Vse je bilo v redu. Gospod škof — to sem vedel — bo s tem zadovoljen, saj je prijatelj otrôk. In res je poslal svoje dovoljenje in svoj blagoslov še tiste dni. Šola se je pričela v ponedeljek. Priglasilo se je šestnajst otrok.

Kdo bi bil mislil, da se bodo moje tihe želje tako hitro izpolnile? Vedno sem namreč želel, da bi se misijonsko delo raztegnilo tudi preko onih visokih gorá, ki jih

je delila in zakrivala visoka pečina. Morebiti se je Bog ozrl na žrtve kake stare mamice, ki je molila za misijone, in je dal tako lepih uspehov vprav po njeni molitvi?! Ali pa so nedolžni otroci v Evropi izprosili v molitvi tako milost za svoje neznane bratce in sestrice v Afriki? Ali pa posebna milost, ki nam jo je izprosila afriška mati Marija Terezija Ledóchowska? Saj smo jo večkrat klicali na pomoč. Dal Bog, da bi se njeno ime kmalu pridružilo imenu velike in male sv. Terezije! Potem jo bomo imenovali afriško sv. Terezijo.

Mama Lojza in desetero njenih otrok

Piše misijonar iz kongregacije sv. Jožefa, misijon Simba, Kongo, Afrika.

Najlepša želja dobrega očeta in dobre krščanske matere je ta, da bi vzgojila čim večje število otrok za Boga, sveto Cerkev in človeško družbo.

Toda v Belgijskem Kongu ne najdete dosti družin z mnogimi otroki. Vzrokov je več. Eden izmed glavnih je ta, da zaradi šlabe nege umrje mnogo otrok že pred enim letom. Poznam dobre krščanske starše, ki so jim vsi otroci pomrli v najbolj zgodnji mladosti. To je vsekakor hud udarec za dobre starše. Koliko jih je že reklo: »O kako radi bi imeli mnogo otrok, kot jih imata Peter Ekongo, naš glavni katehist, in njegova žena Lojza.«

Peter Ekongo je pred nekaj meseci umrl. Otroci, ki jih je zapustil, so najboljši v tem kraju, lahko rečem: biser našega misijona Simba. Simba pa je najstarejši misijon med zamorskim plemenom Bongandu. Kot župnik v Simba sem ponosen na to družino. Peter Ekongo je bil prav iz prvih začetkov misijona tukaj katehist, in njegova družina je bila drugim vedno v lep zgled. Oče in mati sta bila vzor krščanskih staršev, bolj zvesta in vneta kot drugi. Peter je smatral svoj poklic za nekaj resnega. Pri pouku je bil do svojih otrok še strožji ko do tujih. Kadar je bilo treba — in to ni bilo mnogokrat — je prijel tudi šibo v roke. Svoje glavi njegovi otroci niso smeli biti. Pa si je znal kot oče in katehist pridobiti spoštovanje pri vseh. Zlasti njegovi otroci so ga spoštovali, in ker spoštovali: tudi ljubili. Ne verjamem, da bi se bila Peter in pa njegova krotka Lojza kdaj sporekla. Vsak je lahko videl, da sta kakor ustvarjena drug za drugega.

Mama Lojza z otroki — na desni misijonski predstojnik.

Toda, pota Previdnosti so nam neznana. Peter je umrl. Vsi so žalovali za njim. Krasen pogreb in polna udeležba vse okolice je bil dokaz za to. Lojza in otroci so ta udarec sprejeli vdano iz božje roke kot se katoličanu spodobi. Pač so bili žalostni, a ne obupani. S tem so dali drugim zgled, kako moramo živeti sredi križev, a vere in upanja ne smemo izgubiti. Nemara bo bralcem »Odmeva iz Afrike« vseč, ako jim mamico Lojzo in njene otroke nekoliko natančneje opišem. Na priloženi sliki si jih lahko ogledate. Začnimo v gornji vrsti od leve proti desni:

1. Peter je bil najstarejši in torej naslednik rodu Ekongo. Poročil se je s hčerjo Adolfa Longulu, ki je bil edini krščanski poglavar rodu Beketo, in sam oče osmih otrok. Lep zgled obeh zakoncev vzbuja nado na lepo bodočnost in številno potomstvo. Peter je hodil ves čas v naš misijon v šolo. Ni bil sicer posebno nadarjen, a brati in pisati se je dobro naučil, in tudi računati. Sedaj je vnet in pošten mož, delaven in zaveden. Svojo družino preživi z delom svojih rok, ker je pridni delavec. V družbi je zabaven in tako si dela kratek čas sebi in tovarišem, ki so z njim skupno zaposleni pri stiskalnici olja. Možje, ki jih on nadzoruje, delajo pridno in vztrajno. Peter podpira tudi mater in mlajše bratce in sestrice. Kot družinski oče je popolnoma tak, kakor je bil njegov pokojni oče. Od službe božje nikdar ne izostane. Rad pa lovi ribe.

2. P a v l i n a je najstarejša hči pokojnega katehista. Je pridna in delavna. Poleg domačega dela pomaga tudi misijonskim sestram pri nadzorstvu otrok. Sestre so jo vzgojile in ji tudi v bolezni stregle in niso obupale nad njenim zdravjem, čeprav so jo bili zdravniki že pustili kot neozdravljivo. Srečen bo mož, ki jo bo dobil za ženo, ker vse kaže, da bo dobra mati in gospodinja. Saj pa ima pri svoji materi dobro šolo za to.

3. S i m o n. Je zelo nadarjen. Dovršil je šolo v Simba, potem pa šel še za tri leta v šolo za šolske brate v Bama-
mania pri Kokvilhatville. Nato je postal učitelj na šoli v Simba. Je prav podjeten in zna vzgajati svoje učence. Tudi učenci imajo njega radi. Pred šestimi meseci se je poročil s tiho in pridno mladenko, ki je sedaj zelo skrbna zanj in mu bo življenje ob njeni strani lahko.

4. J u l i j a n a. Ta zna v šoli najbolj brati in pisati in je najbolj spretna v ženskih ročnih delih. Poje kakor slavček in drži ves dekliški zbor pokonci. Iz tega otroka bo še kaj dobrega. Je rastlinica, ki jo bodo sestre še prav lepo vzgojile.

5. Druga vrsta od leve: A n d r e j. Hodi v tretji razred, je gibek in živahen zamorček, priden v šoli, a še bolj priden na igrišču. Najrajši streže mašniku pri sveti maši. Zlasti kadilnica mu je všeč. Rad nosi papeževo in narodno zastavo. Zna tudi nastopiti pri igrah. Ob kakih slovesnostih ima on »nagovor« ali pozdrav. Je preprost, vesel, naraven dečko. Pod črno kožo mu bije dobro srce.

6. G e r h a r d. To vam je dečko: vesel in korajžen. Ne govori mnogo, toda iz njegovih živahnih oči sije razum. Kadar se igrajo vojake, je on vedno poveljnik. Vse otroške pesmice zna napamet. Pa mi pride zadnjič v sobo in pravi, da se je že naveličal hoditi k sestram v šolo in da hoče sedaj iti v pravo šolo za dečke. V njem tiči bodoči vodja svojih ljudi. To vam je prav tak, kot je bil njegov rajni oče.

7. M a m a L o j z a. Doma je iz okolice Kokvilhatville. Tam jo je pred 30 leti Peter spoznal. Čeprav je po rodu tujka: Wangata med Bongandu, se je vendarle čisto udomačila. Vsak jo ima za čistokrvno Bongandu; saj govori jezik bongandu kot da ga zna od rojstva.

Mama Lojza je svetopisemska močna žena: pridna, pobožna, pogumna, podjetna in vesela. Nikdar je še nisem videl pri slabi volji, ampak vedno razpoloženo za šalo in dovtip, pa čeprav ima skrbi in dela čez glavo.

Lepo jo je videti, ko pride s polja; svoje najmlajše dete nese v naročju, poln koš pridelka na hrbtu, drugi otroci pa se je drže za krilo in capljajo za njo, pa vsak še kaj nese, bodisi dračje ali pa votlo melono na glavi. Sredi svojih otrok se počuti kot kraljica. Vsak dan gre k sveti maši in k mizi Gospodovi. Tiho kleči na tleh, in še tedaj so otroci okrog nje, včasih nekoliko nemirni. A to je ne moti v molitvi. Tako vzorne matere kot je Lojza, ni v Simba in okolici. Sto takih mater v vseh naših misijonih — in dežela bi bila krščanska.

8. **Petronila.** To je tista, ki jo mama Lojza pe-
stuje. Rojena je bila nekaj mesecev po smrti očeta in
smo ji dali pri krstu ime Petronila, v spomin na pokoj-
nega očeta Petra. Je prav zdrava, pridna in tiha. Bo-
jim se, da bi jo bratci in sestrice kaj ne razvadili, ker
jo imajo vsi silno radi.

9. **Marija.** Je nekoliko boječa, tiha, a prav pridna
deklica.

10. **Adolfina.** Hodi v otroški vrtec k sestram in
vedno misli, kako bi speljala kako smešno, da bi bilo
vsem v zabavo. Drugače je pa prav ubogljiva. V obna-
šanju je bolj podobna dečku kakor deklici; nihče ne zna
tako skakati in plezati. Tudi stepe se, če ni drugače.

11. **Pavel,** ki stoji poleg misijonarja. To vam je
fant od fare. Močan, a tudi priden v šoli, čeprav se rajši
ruje s svojimi tovariši kot s tistimi zavitimi črkami v abe-
cedniku. Številke mu pa že celo ne gredo. V športu in
telovadbi ga nobeden ne prekosi. Je kakor dren. Ob zad-
nji tekmi je dobil več nagrad.

Tako sem vam predstavil vso družino Petra Ekongo.
Ljubi Bog naj nakloni našemu misijonu še mnogo tako
zgodnih družin.

Naša nova sirotica

Piše s. Felicita, misijonarka v Afriki.

V našo sirotišnico so prinesli novo sirotico. Zadnjo
nedeljo je prišel zamorec in prinesel v naročju 12 dni
starega dečka.

»Sprejmi ga,« je prosil, »njegova mati je umrla, sam
pa ga ne morem vzgojiti.«

»Ali nikogar ni, ki bi se za siroto pobrigal?«

»Ne. In tudi koze nimam, da bi mu dal mleka. Zato
je fantek tako izstradan.«

Misijonska bolnišnica in sirotišnica.

Uboga sirota! Tako milo je gledal, ko da me prosi pomoči. Smilil se mi je; toda kako naj mu pomagam, ko tudi mi skoraj od nikoder ne dobimo podpore? Neka vdova, ki smo jo imeli brezplačno v hiši, bi sprejela dečka v varstvo, toda je že imela enega v oskrbi, zato je nismo upali obremeniti še s tem.

»Ako ga ne sprejmete, ga moram pač domov nesti, da ga pokopljem,« je rekel mož.

Ne, pokopati ga pa nismo hoteli pustiti. Pridržali smo ga. Zaupali smo na božjo Previdnost.

In res: Bog je pomagal. Neka žena iz misijona je obljubila, da se bo za dečka pobrigala, samo za mleko bo moral skrbeti misijon. Danes je deček že izven nevarnosti. Tudi oblekli smo ga v oblekico, ki smo jo dobili od Klaverjeve družbe. Tako Bog skrbi za vse.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

Večkrat sem bila uslišana na priprošnje služabnice božje Marije Terezije, zato se čutim dolžno, za prejete dobrote se javno zahvaliti. Priporočam se ji zopet v neki važni zadevi, in obljubim dar za misijone, če bom uslišana.

A. P., Slatina Radenci.

Mariji Tereziji Ledóchowski se srčno zahvaljujem, ker sem na njeno priprošnje dobila službo. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorčku na ime Jožef. — Zahvala je bila obljubljen.

Fr. O.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišanje v neki zadevi in se ji še nadalje priporočam.

B. A., Ljubljana.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno ljubo zdravje. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorski deklici, ki naj se krsti na ime Marija.

K. S., Lesce.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnje v nujni zadevi.

A. L., Žalna.

Na priprošnje služabnice božje Marije Terezije sem bila uslišana v neki zadevi, za kar se ji lepo zahvalim. Priporočam se ji še nadalje.

M. G., Ponikva.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišanje neke velike prošnje ter se ji še nadalje priporočam. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorčku na ime Jožef in prosim objave v »Odmevu«.

A. G. B.

Neka bolna deklica je na priprošnje služabnice božje Marije Terezije ozdravela, za kar se izreka tukaj javna zahvala. Deklico še nadalje izročamo varstvu služabnice božje in pošiljamo botrinski dar zamorski deklici na ime »Marija Terezija«.

M. F., D.

Iskrena zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za uslišanje v neki zadevi. V zahvalo pošiljam obljubljeni dar.

Z. M., Cirknica.

Na priprošnje služabnice božje Marije Terezije sem bila uslišana. Lepo se ji zahvalim in pošiljam botrinski dar zamorski deklici na ime »Ljudmila«. Še nadalje se ji priporočam v neki zadevi in prosim objave v »Odmevu«.

Milka T., Vrhpolje.

V neki važni zadevi se Mariji Tereziji zahvalim in še nadalje priporočam. Pošiljam botrinski dar zamorskemu dečku na ime »Alojzij« in prosim objave v »Odmevu«.

Alojz K., Vrhpolje.

V mučnj družinski zadevi sem se zaupno zatekla v molitvi k služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila uslišana. V zahvalo pošiljam dar za dva katekizma zamorčkom in se Mariji Tereziji iz srca priporočam še v raznih drugih zadevah.

J. G., Bela.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnje.

Neimenovana.

Tisočera zahvala Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo in se ji še nadalje priporočam. Prosim objave v »Odmevu«.

Anton Š., Dol. Zetina.

V zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno pomoč pošiljam botrinski dar zamorski deklici na ime »Marija« in se ji še priporočam.

K. V., Maribor.

Dolžnost me veže, da se javno zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji, ker sem na njeno priprošnjo bila ozdravljena večletne živčne bolezni. V zahvalo prilagam misijonski dar in se služabnici božji še nadalje priporočam.

J. Tratnik, Idrija.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za dobro rešeno zadevo. Priporočam tudi drugim, da se v potrebi k njej zatečejo.

A. K., Jul. Benečija.

Ponovno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za več uslišanih prošenj in pošiljam tretjič obljubljeni botrinski dar zamorčku. Služabnici božji se še nadalje priporočam za ljubo zdravje.

M. H., Nezbiše.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno ljubo zdravje. Še se ji priporočam za ljubi mir v družini in pošiljam majhen misijonski dar.

H. R.

Iz hvaležnosti za uslišano prošnjo na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije pošiljam botrinski dar zamorčku na ime »Anton«.

D. K., Kranj.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in pošiljam botrinski dar na ime »Ana«.

A. R., Celje.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, ker je že dvakrat izprosila zdravje mojemu ljubemu sinčku. Še nadalje se ji priporočam v raznih zadevah in pošiljam dar za uboge afriške misijone.

Naročnica »Odmeva«.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in pošiljam botrinski dar zamorčku na ime »Stanko«.

J. S., Litija.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo:

K. J., neka oseba za dušno in telesno zdravje. — T. G. se priporoča za delo. — T. P., Trbovlje, za zdravje neki zelo bolni osebi. — J. W. v neki zadevi. — P. N. za zdravje in blagoslov pri družini. — M. K., Rudnik, priporoča sina, da bi dobro dokončal učenje in se srečno vrnil od vojakov. — F. Štrukelj, priporoča bolnega brata in eno neimnovano osebo. Če bo prošnja uslišana, pošlje večji dar za misijone. — M. J. se priporoča za pomoč v brezupnem položaju. — M. D., za zdravje svojega težko bolnega moža. — G. N. priporoča sina pri vojaki in sebe za srečno zadnjo uro. — A. F. se priporoča »mamič zamorčkov« v neki težki in važni zadevi; če bo uslišan, pošlje botrinski dar zamorčku. — M. B., Murska Sobota, priporoča sebe in svojega moža za zdravje. — A. M., Rajhenburg, priporoča svojo bolno hčerko za popolno ozdravljenje. — M. Z. za polajšanje v hudem trpljenju. — M. Š. za ozdravljenje hude živčne bolezni. — N. N. se priporoča v več važnih zadevah in za že dolgo prošeno pomoč. — I. P. P. se priporoča za pomoč v zelo težki zadevi, da bi se stvar obrnila na bolje; če bo prošnja uslišana, obljubi misijonski dar.

Mašna zveza

*»Vsem našim ljubim kristjanom, ki se
vpišejo v to pobožno zvezo in se tako
udeležijo svetega apostolata, iz srca po-
deljujemo naš apostolski blagoslov.«*

Te blagoslovne besede papeža Pija X. veljajo vsem članom

„Mašne zveze za Afriko“,

ki je bila leta 1908 kanonično ustanovljena po kardinalu Respighi, generalnem vikarju Pija X. in obstaja iz 300 svetih maš, katere se vsako leto berejo za žive in mrtve člane te mašne zveze. Vsak član »Mašne zveze za Afriko« prispeva enkratni dar (t. j. enkrat za vselej) 5 din ali 2 liri.

Tudi pokojni in otroci se sprejemajo v to mašno zvezo. Tudi daleč od nas oddaljene osebe, ki niti za to ne vedo. Vsem, vsem preskrbimo obilnih milosti svete nekrvave daritve! — Člani dobijo sprejemno podobico.

Članarino in imena članov, prosimo, pošljite na naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1

Majhna žrtev, velik dobiček

Tudi ti lahko postaneš **podpornik** ali **podpornica** Družbe sv. Petra Klaverja.

Družba sv. Petra Klaverja zasleduje najvzvišenejši namen: rešitev duš, spreobrnjenje poganov, odkup ubogih sužnjev.

Zato tudi vsi tisti, ki jo podpirajo na kakršen koli način ter ji pomagajo s prispevki, postanejo deležni teh zaslug. Deležni so vseh molitev, katere vsak dan opravljajo misijonarji, spreobrnjeni zamorci in Družba sv. Petra Klaverja; deležni so tudi mnogih odpustkov, katere je sv. Stolica podelila članom Klaverjeve družbe.

Kaj je treba storiti, da postanem **podpornik**?

Prispevaj letno **5 din** (3 lire). Ime je treba prijavit istočasno, ko pošljete članarino. Nato dobite sprejemno podobico. Naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

